

De wijk « Grande Ravine », waar de ploeg sinds jaar en dag werkt, is zoals de hele stad Port-au-Prince, door de aardbeving getroffen. Hele weken lang kwam geen hulp in deze afgelegen zone. Ik denk aan een huismoeder, een weduwe, die daar leeft en haar kinderen helemaal alleen opvoedt. Haar huis is totaal vernield. Eén van haar dochters zat gekneld onder het puin. Buren hebben haar met blote handen bevrijd. Ze is gekwetst, maar in leven. Om de ramp het hoofd te bieden hebben de mensen van de wijk in de eerste plaats op elkaar en op hun onderlinge solidariteit gerekend. Die moeder zei ons: « *Als iemand een beetje voedsel vond maakte hij het gereed voor de hele buurt.* » Dat is wat ze zelf ook deed.

Meer gelijkheid nodig !

David is een jonge Haïtiaan, lid van de permanente ploeg. Hij is geboren en getogen in de wijk « La Grande Ravine ». Toen wij ons engageerden met een internationale vereniging om voor alle kinderen in die wijken voedselsupplementen ter beschikking te stellen, maakte hij deel uit van de ploegen die de wijken afkamen om de gezinnen op te sporen. Hij vertelt: « *Eerst ging ik naar mijn eigen wijk, waar ik iedereen ken. Daarna ging ik naar andere plaatsen, in de meest verlaten zones, en zorgde ervoor dat niemand werd vergeten. Daar staat de beweging voor: dat naar de armste en de meest geïsoleerde mensen wordt gegaan. Hierbij ontdekte ik zones die mij onbekend waren, en gezinnen die in uiterst moeilijke omstandigheden verkeren.*



De wijk "Grande Ravine", 6 februari 2010 © ATD Vierde Wereld

Zones waar de meeste huizen vernield zijn... Ik heb veel geleerd en ik ben gelukkig dat ik dat werk helemaal heb kunnen afmaken, zodat al die gezinnen van dat programma zullen kunnen genieten. Met die gezinnen moet rekening gehouden worden om het land weer op te bouwen. Er is meer gelijkheid nodig, niet alleen in Haïti, maar in heel de wereld. »

Voor iedereen

Dat programma met voedselsupplementen heeft zijn vruchten afgeworpen. Jongeren uit de buurt legden er de nadruk op: « *Het is de eerste keer dat er iets werd gedaan voor werkelijk iedereen. En dan nog ordentelijk en zonder enig geweld. Het toont aan dat zoiets mogelijk is en dat de mensen uit die wijk beter zijn dan de slechte naam die ze krijgen.* » Toch botsten we ook op problemen. Ik denk aan een moeder die niet kon bediend worden omdat ze dezelfde naam had als een andere

en haar deel al was weggegeven. De strakke manier waarop dat programma door onze partnerorganisatie was uitgestippeld liet niet toe dat wij ook haar bedienden. Voor alle duidelijkheid: die organisatie vreesde dat dit gezin zijn recht twee keer zou komen opeisen. Die moeder reageerde tegen de weigering door te zeggen dat het voor haar en voor haar kinderen, die het nodig hadden, een recht was, aangezien het haar was beloofd. Toen de partner onbuigzaam bleek vloog ze tegen mij uit. Ik voelde wel aan dat wij haar niet met lege handen konden wegsturen en ik zei dat we haar de volgende dag thuis zouden komen bezoeken met een jongere uit de wijk die wist waar ze woonde, en dat wij minstens iets gelijkwaardigs zouden brengen, als het onmogelijk zou blijken haar het door het programma voorziene deel te bezorgen. Ze ging dan weg, wellicht enigszins wantrouwig. Maar de volgende dag stonden wij bij haar thuis. Om een urgentieprogramma te doen slagen is nauwgezetheid nodig en moeten regels worden nageleefd, zo stelde onze partner. Maar die vrouw deed ons begrijpen dat we in de eerste plaats geëngageerd zijn naast mensen, en dat vraagt nog iets anders dan het louter naleven van regels.

Hoop

Ik keerde terug naar het ziekenhuis Saint-Michel, sinds jaren onze partner voor alles wat met gezondheid te maken heeft. Ik werkte met hen toen we eind jaren '90 deel uitmaakten van de ploeg in Haïti. De directrice die ik goed kende verloor een dierbare persoon in de